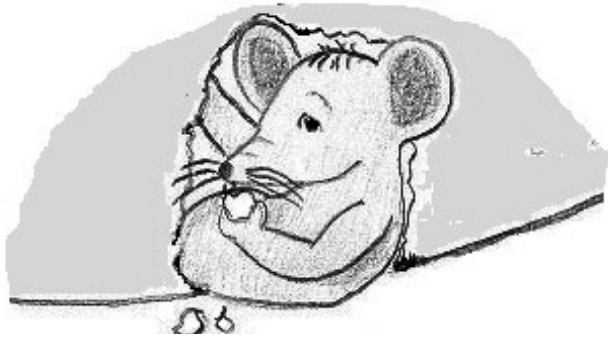

Een stukje uit hoofdstuk 7 – Tippel in de taart

In de keuken waren Maud en Floor samen met de kok. Maud en Floor zaten ieder op een stoel en keken hoe de kok geconcentreerd met iets bezig was. De drie muizen klommen via de stoel op het aanrecht en verstopten zich haastig achter een paar grote schalen met fruit. Toen ze er voorzichtig omheen keken, zagen ze dat de kok bezig was met een taart. En niet zomaar een taart. Het was een megagrote supertaart!

Tippel zijn mond viel open.

‘Wauw, wat ziet dat er lekker uit!’ piepte hij verrukt.

‘Maar dat is niet voor ons,’ piepte Slinger. ‘Kom, we gaan op zoek naar een stukje kaas of een koekje.’

Hij draaide zich om en samen met Knoopje keek hij rond of hij ergens iets te eten zag. Maar Tippel bleef naar de taart kijken. De taart zag er zo lekker uit. Hij zou er zó graag een stukje van willen proeven.

‘Hij wordt wel mooi,’ zei Maud tegen de kok.

De kok glimlachte en was bezig om de taart te versieren met slagroom.

‘Ja, hij is erg mooi. En hij is ook lekker. Helaas mogen wij er niet van eten. Hij is voor de gasten.’

‘Jammer,’ zuchtte Floor.

‘Als jullie jarig zijn maak ik voor jullie ook zo’n mooie taart,’ beloofde de kok.

De meisjes knikten blij.

Ineens zagen ze vanuit hun ooghoeken wat bewegen. De kok was nog steeds druk in de weer met de taart, maar Maud en Floor hadden de muizen in de gaten gekregen.

Terwijl Floor van haar stoel sprong en met de kok begon te praten, gebaarde Maud naar Tippel dat hij weg moest gaan. Nog even en dan zou de kok hen ook in de gaten krijgen. En dat mocht niet gebeuren!

Terwijl Slinger en Knoopje een koekje hadden gevonden en daarvan zaten te eten, zat Tippel met grote muizenogen naar de taart te kijken. Hij hoefde geen koekje of een stukje kaas. Hij wilde die taart.

En voordat iemand er erg in had liep hij, achter wat borden en schalen langs, richting de taart.

Op dat moment ging de kok net rechtop staan en lachte: ‘Zo, ik ben klaar. En hij is echt prachtig. Of niet, meiden?’

Maud en Floor knikten.

Daarna keek de kok op zijn horloge. ‘Net op tijd. Ik zal de taart bij de gasten brengen. Er is een jongetje jarig.’

Tippel sprong op de grote schaal waar de taart op stond. Het water liep hem in de mond. Hij had zo'n honger.

De pijn in zijn buik van gisteravond was hij alweer vergeten. Ook was hij vergeten dat hij minder zou gaan eten om niet meer zo dik te zijn.

Maar nog voordat hij een hap van de taart kon nemen, werd de schaal opgetild. En hij werd zo de keuken uitgedragen. De taart, met Tippel erbij, was op weg naar de eetzaal waar de gasten zaten.

Dit was niet de bedoeling. Met bange ogen keek Tippel om zich heen.

Hij moest van de schaal afkomen. Hij wilde niet naar de eetzaal. Daar was het gevaarlijk. Want wat als de gasten hem zagen? Ze zouden van hem schrikken. En dan zouden ze meneer Koperman erbij halen.

Of wat als Wasko toevallig in de eetzaal was? Die stomme kat had altijd wel trek in een muis.

Tippel gluurde over de rand van de schaal. Maar het was te hoog om eraf te springen. Dat durfde hij niet.

De kok liep ondertussen stevig door. Hij was de keuken al uit en liep nu recht op de eetzaal af.

De deuren gingen open en alle mensen in de eetzaal keken verrukt op.

De kok liep naar de tafel waar het gezin aan zat. Het waren een opa en oma met een vader en moeder. De taart was voor één van de drie kinderen die ook aan de tafel zaten.

De kok zette de schaal met de taart erop in het midden van de tafel.

Hij glunderde van trots.

Tippel zat nog steeds op de schaal. Hij keek om zich heen.

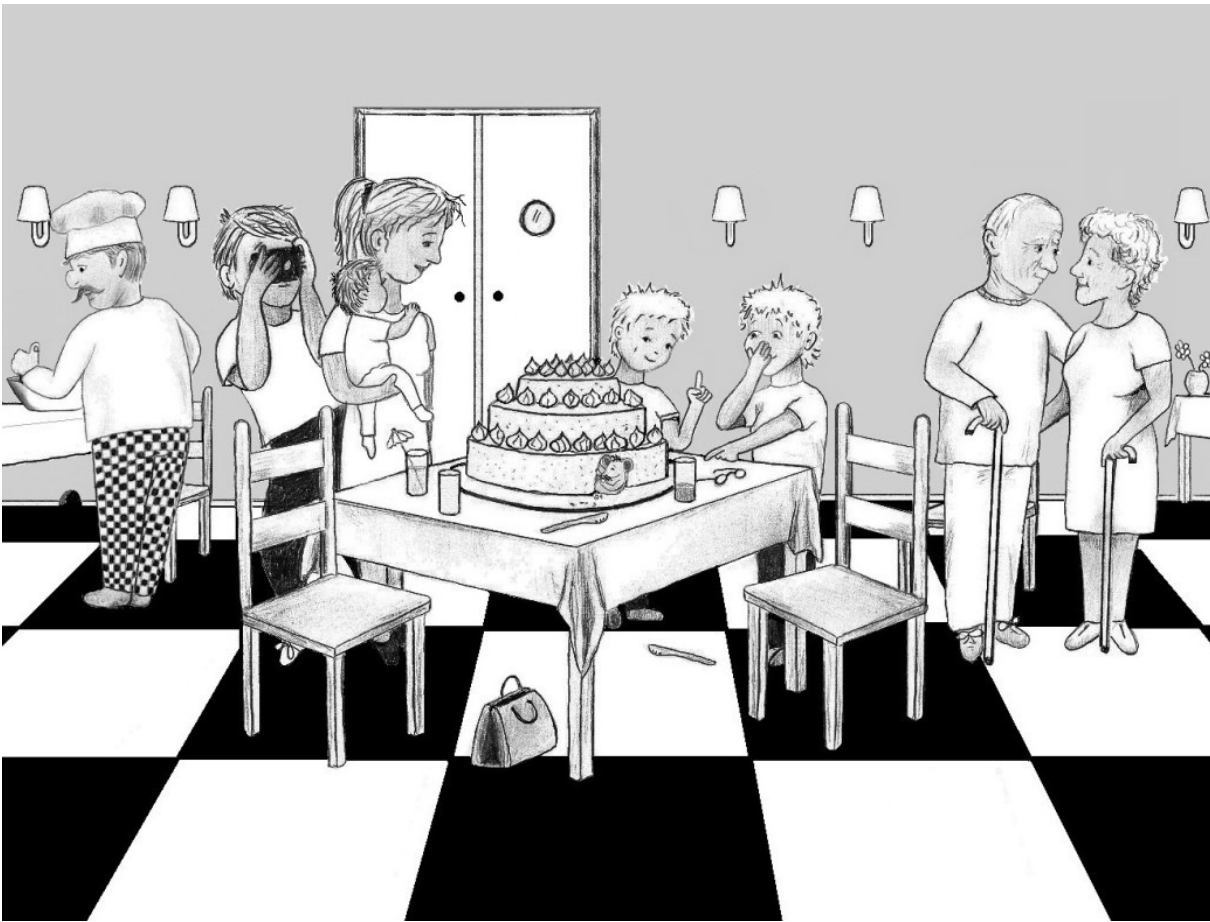
Zijn hartje ging tekeer. Hij moest hier heel snel vandaan.

'Wauw, dit ziet er prachtig uit. Heeft u dit zelf gemaakt?' vroeg de vader van de jarige jongen.

'Jazeker, ik kan erg goed taarten maken, al zeg ik het zelf,' zei de kok tevreden lachend en liep naar een ander tafeltje.

Op dat moment zagen twee van de kinderen de muis.

Ze begonnen te lachen en te wijzen.

'Ha, een muis! Een echte muis. En nog een dikke muis ook,' gierden ze. Tippel sprong van de schaal en schoot van de tafel af. Hij rende zo snel zijn kleine pootjes hem konden dragen, naar de achterkant van de eetzaal. Daar was een gat in de muur. En voordat iemand hem had kunnen tegenhouden, was hij verdwenen.